

öyküleriniz. . . şiiirleriniz. . .

Küçük Gezginin Büyülü Elleri

Yıllar önce terkedilmiş bir ülke varmış. Buradaki bir ovanın bir bölgesine yıllardır çiçek açmazmış. Aradan yıllar geçmiş. Dünya'yı dolaşmak isteyen küçük bir gezgin uzun yıllar süren turundan sonra, cesaretli olduğu için, etraftan gelen ısrarlara dayanamayıp gitmeye karar vermiş. Yol boyunca o yerin sırrını nasıl çözeceğini düşünmüş. Uzun bir yolculuktan sonra oraya varmış. Orada çiçek açmadığını gören küçük gezgin çok şaşırmış.

Bir gün rüyasında o yere el izi bıraktığını ve bir anda orada çiçek açtığını görmüş. Uyandığı zaman rüyasındaki gibi yapmış. Gidip bir el izi bırakmış ve bir anda çiçek açmış. Bunu gören küçük gezgin çok şaşırmış. Olayın sırrı kısa sürede tüm dünyaya yayılmış.

Sessizliğin Ardından Gelen Sevinç

O gün hiç güneş yoktu. Etraf ıssız, gök sisli, yol kenarında koparılmış çiçekler... Ne durgunluktan öyle. Hiçbir şeyin tadı yok. Toprak çamur içinde; ama çiçekler suya hasret. Ağlamak isteyen çok, ama gözyaşı yok... Derken ileride bir çocuğa rastladım. Benim yaşlarımdaydı, arkasına bakmadan yürüyordu. Adımları kararlıydı, bakışları ileri. Gözleri patlamaya hazır birer volkan... Karşıdaki, çok uzaktaki dağlara bir-iki adım sonra yetişecekmiş gibi bir hali var. O, yumuşak toprağa basınca, ayakkabısının izi toprağa geçmiyor. O, çiçeklere basıyor; ama çiçekler ezilmiyor. Her adımında sis kalkıyor ve güneş, parıltısıyla canlıları biraz daha ısıtıyor. Ve sessizlik kalkıyor. İleriden insanların gülüşme sesleri geliyor. Yağmur ince ince yağıyor, doğanın gözyaşlarıyla. Ve benim gözyaşlarım yağmura karışıyor. Şu anda dünya üzerindeki tüm insanlar sanırım benim yaptığımı yapıyor. Gözümü yavaş yavaş kapatıyorum. Yine yavaş yavaş açtığımda... Etrafta dans eden renk renk çiçekler. Koklamak için eğilmeme gerek yok. Kokusu burnuma geliyor. Güneş gülümseyerek ışıklarını saçıyor. Kafamı kaldırıp çevreme baktığımda, yanaklarımın hâlâ ıslak olduğunu seziyorum. Onu arıyorum, bana ilham kaynağı olan çocuğu, ama yok. Sanki çevreye güzellik verip, işini bitirmiş bir iyilik perisi gibi ortadan kaybolmuştu. İçimden ona teşekkür ederek, geri dönüp evimin yolunu tuttum. Bir an arkama döndüğümde, yine eski sıkıcı ortamı gördüm. Yine soluk güneş ve kurumuş çiçekler... Ama anladım ki çevreye gülümseyerek bakınca yine o taze canlılığı görebiliyorum. Sıcacık güneşi içimde hissedebiliyorum. Biliyorum, etrafa gülümseyerek bakmak çok güzel. Gülümsemek çok güzel. Sevmekse hepsinden güzel...

Müşfika Altıntaş

Bişaş İlköğretim Okulu/3-D/Bursa

Kübra Altıntaş

Pendik Merkez İlköğretim Okulu/8-E/İstanbul